

den hderste Fløj paa den ene Side sammen med nogle Mænd, der staa i Centrum. Man kan ikke lave en Mellemfarve mellem sorte og hvide ved at parre Reger og Mulai. Og da det saaledes viste sig, at Forudsætningen for Forliget bristede endnu, inden det kom i Orden, burde dette fornøstigtvis have strømmet fra at gøre det. — Nu kunde man imidlertid i Foraaret endnu vise hen til et sidste Haab. Over for os andre, der stode uden for de førte Forhandlinger, og som ikke vidste Betsed med de trusne Aftaler, men kun havde de store politiske Linier at domme efter — hvilke dog i øvrigt maa siges som oftest at være de mindst misvisende — over for os kunde man sige: „Vent og se, hvad der kommer efter. Der er sluttet en Handel, og Befalingen have vi ganske vist erlagt forud, men inden I sige, at Købet er dyrt, saa se først, hvad det er for Varer, der blive leverede.“ Nu er Leverancen præsteret, og jeg tror, at den almindelige Opfattelse er den, at Handelen er endnu slettere, end vi havde haft Grund til at tro. Det, der blev handlet om, det, der skulde være købt, var et Systemstifte. Det er udtalt af adskillige af de ærede Medlemmer, og det er jo i øvrigt noget, der, selv uden at udtales, fornøstigtvis har været Meningen. Maa jeg da spørge, om der er noget Menneſte, der i det, der er sket siden 1ste April, ser et Systemstifte? Sa, vi have faaet et nyt Ministerium, det vil sige et Ministerium, der bærer et andet Navn. Den tidligere mangeaarige Chef har trukket sig tilbage, og jeg skulde tro, at man ikke kommer meget langt fra det virkelige ved at sige, at han er gaaet, for en væsentlig Del fordi haade han selv og hans Parti havde den Opfattelse, at selv om der ikke i Foraaret er givet noget direkte bindende Løfte om, at han vilde trække sig tilbage, vilde det for den almindelige Opfattelse let komme til at se ud som et Brud paa Tro og Love, hvis han ikke gjorde det, hvilket i lige Grad vilde være til Skade for ham personlig og for hans Parti. Men idet han altsaa trak sig tilbage, gjorde han det paa en Maade, der paa det mest utvetydige skulde flaa fast, at selv om han gif, blev hans Gerning bestaaende. Intet Menneſte kan i denne Regering se andet end en Regering, der er kaldet til umiddelbart at fortsætte den Politik, der blev ført af den foregaaende. Om det saa er lige til de Lovforslag, der som sædvanlig kunne sig paa vort Bord, er der intet andet end det gamle om igen, ikke et nyt Ord, ikke en Bet, hvor en ny

Mands Finger har sat sit Mærke. Til Overflod bliver det af hele Ministeriets Presse, haade den officjose og den ikke-officjose, erklæret, at der ingen Forandring er sket, at det er den gamle Højrepolitik, der fortsættes uforandret, og hvorfor ikke fortsættes uforandret, efter at den har sejret! Og nu Højres Medlemmer, Politikerne i Højre. Det kunde tænkes, det er noget, som ofte er blevet sagt, at den Del af Højre — ja, hvad skal jeg kalde dem — den medgørlige Del af Højre, den Del, der skulde kunne regnes at ville støtte en fremtidig forfatningstro Udvikling, at den var bunden og hæmmet under de gamle Tilstande, men at den vilde komme til at staa frit, naar man først var kommen over det afgørende Vendepunkt. Nu vel. Der er gaaet et helt Aar, og der har været Anledning og Opfordringer nok for Højremænd til at udtale sig, men ikke en eneste af dem har turdet eller villet sige, at der skulde ske et Systemstifte. Ikke en af dem har turdet eller villet sige blot det ene, at der for Fremtiden skulde regeres i Overensstemmelse med Grundloven, og at, hvis der blev gjort et nyt Forsøg paa at gaa uden for Grundloven og regere med provisoriske Love, vilde han være at finde blandt Modstanderne af et saadant Forsøg. Der er ikke een Mand, der har sagt dette, tværtimod. Enhver, der er bleven spurgt, har sagt, at han fastholder Højres hidtidige Grundlovsopfattelse. Og hvad de ikke selv sige, det siger deres Presse for dem, det sige deres politiske Foreninger. Det er kun saa Dage siden — samtidig med Rigsdagens Sammentræden — at samtlige Landets Højreforeninger og konservative Klubber have sendt en Adresse til den afgaaede Konjilspræsident, hvori der tales for, at han lejr- rigt har ført sin Grundlovsopfattelse igennem og bragt den til almindelig Anerkendelse. Der er ikke een Mand, der er ikke eet Organ i Højres Presse, som har villet sige disse ganske jævne Ord, at med al Agtelse for Provisorismen er det dog nu Meningen at føre en Politik, i hvilken der ikke længere skal være Plads for Provisorisme.

Over for alle disse Kendsgerninger tror jeg, at een Ting maa være aabenbar, og det er, at det Forlig, der blev afsluttet i Foraaret, at det sket ikke er noget Forlig. Der er aldeles intet Forlig sluttet. Det politiske Forlig her i Landet staar endnu tilbage at slutte. Det, der skete, er sket ikke andet, end at en Del af den hidtidige Opposition i Folketinget er gaaet med til at give Absolution for det, der er sket, er gaaet med